

تابوشکنی هایی که در تربیت کودکان اثرات زیانباری دارند

نباید قفل «قبیح» بشکنند!

گزارش

کروه اجتماعی/ مهسا قوی‌قلب - فضای مجازی پر است از ویدیوهای عجیب و غریب از کودکانی که رفتارهای بزرگسالان را تقلید می‌کنند و الفاظی می‌گویند یا حرکاتی انجام می‌دهند که نه تنها برای سن و سالشان خیلی زیادی است، بلکه از شأن خانواده‌ها نیز خیلی دور است. واکنش بعضی از والدین به این ویدیوها و رفتارها قریان صدقه رفتن و گاهی نگاه با افتخار است.

بعضی‌ها هم دلیل این رفتارها را رفاقت و صمیمیت با فرزندانشان عنوان می‌کنند. بیشتر روان‌شناسان و متخصصان خانواده همیشه

دکترفرشاد نجفی‌پور، روان‌شناس و مشاور خانواده با اشاره به اینکه صمیمیت، نیاز حیاتی کودک است، به «ایران» می‌گوید: «طبق نظریه «دلبستگی»، کودک از اولین ماه‌های زندگی نیازمند رابطه‌ای گرم، قابل پیش‌بینی و امن با والدین است. این دلبستگی پایه شکل‌گیری احساس امنیت، اعتماد به دیگران و توانایی تنظیم هیجان‌هاست. کودکانی که از والدین خود محبت، گفت‌وگو و گوش‌دادن واقعی دریافت می‌کنند در نوجوانی کمتر دچار پرخاشگری یا گوشه‌گیری می‌شوند. به همین دلیل، امروزه بسیاری از روان‌شناسان توصیه می‌کنند، والدین به جای رویکرد آمرانه که بر اطاعت کورکورانه تأکید دارد، شیوه اقتدارگراییانه را در پیش بگیرند؛ سبکی که در آن گفت‌وگو، محبت و احترام دوطرفه محور رابطه است.»

مرزهای تربیتی: دیوارهای امنیت روانی

اما دوستی با فرزند به معنای حذف مرزهای رفتاری نیست. نجفی‌پور با بیان این جمله توضیح می‌دهد: «یکی از مفاهیم مهم در روان‌شناسی خانواده، مرزهای روانی است. مرز یعنی تفاوت بین نقش‌ها و حوزه‌های شخصی هر فرد. وقتی والدین این مرزها

را نادیده می‌گیرند، مثلاً از الفاظ رکبک در حضور فرزند استفاده می‌کنند، شوخی‌های بزرگسالانه انجام می‌دهند، لباس‌های تحریک‌آمیز در خانه می‌پوشند یا فیلم‌های نامناسب در کنار کودک می‌بینند، در واقع دنیای ذهن او را دچار آشفتگی می‌کنند. کودک توان تمایز بین رفتار خصوصی و عمومی را ندارد و آنچه در خانه می‌بیند، به‌عنوان استاندارد رفتاری، درونی می‌کند. طبق یافته‌های انجمن روان‌شناسی آمریکا (APA)، کودکانی که مرزهای خانوادگی در اطرافشان روشن نیست، در آینده با مشکلاتی مثل ضعف در کنترل تکانه، رفتارهای پرخطر و سردرگمی هویتی روبه‌رو می‌شوند.»

این روان‌شناس معتقد است که زبان والدین یکی از مهم‌ترین ابزارهای تربیتی است. الفاظ رکبک، هرچند گاه از روی صمیمیت یا شوخی به کار می‌روند، در ذهن کودک معنایی فراتر از یک واژه پیدا می‌کنند تا جایی که می‌تواند مجوز بی‌احترامی باشد. پژوهش‌های دکتر «فرانک فینچام» در دانشگاه فلوریدا نشان می‌دهد کودکانی که شاهد تحقیر، فریاد یا کلمات تند میان والدین هستند، احتمال بیشتری دارد در نوجوانی روابط پرتنش و پرخاشگرانه داشته

دارد، الگویی که در عین صمیمیت، مرجع اقتدار هم باشد. اگر این مرجع از میان برود، نوجوان به دنبال جایگزین در همسالان یا فضای مجازی می‌گردد، جایی که معیارهای اخلاقی ممکن است بسیار متزلزل باشند.

به گفته او در تحقیقات انجام شده در میان سه سبک اصلی فرزندپروری آسان‌گیر، آمرانه و اقتدارگراییانه، بهترین نتایج رفتاری و تحصیلی در کودکانی دیده شد که والدینشان از سبک اقتدارگراییانه استفاده می‌کردند.

یعنی ترکیبی از محبت و قاطعیت. در این سبک، کودک می‌داند که والدینش دوستش دارند، ولی هم‌زمان می‌داند که قوانین خانواده غیرقابل مذاکره هستند.

نجفی‌پور با تأکید بر اینکه والدین می‌توانند با روش‌های ساده این تعادل را حفظ کنند، توضیح می‌دهد: «بیان احساسات با احترام و نه فریاد، گوش دادن فعال به حرف‌های کودک، تعیین مرز روشن برای زبان، لباس

و رسانه، توضیح دلایل هر قاعده به جای تحمیل آن و الگوپذودن در رفتار و گفتار از جمله مواردی هستند که می‌توانند تعادل در رابطه را حفظ کنند.»

نقش رسانه و فرهنگ در حفظ قبح

در دنیای امروز که کودکان در معرض حجم عظیمی از محتواهای تصویری هستند، نقش والدین در پالایش فرهنگی چندبرابر شده است. نجفی‌پور در این زمینه معتقد است که گفت‌وگوی آگاهانه والدین با فرزندان درباره محتوای فیلم‌ها و شبکه‌های اجتماعی، تأثیر چشمگیری در کاهش رفتارهای پرخطر دارد؛ «والدین نه تنها باید مراقب آنچه که دیده می‌شود باشند، بلکه باید با زبان ساده توضیح بدهند که چرا دیدن برخی صحنه‌ها مناسب نیست. قبح یک مسأله زمانی می‌ریزد که درباره آن سکوت می‌شود یا از آن شوخی ساخته می‌شود. در مقابل، امنیت رشد کند.»

درباره شغل غیرقانونی اما پردرآمد «جای پارک فروشی»

توقف بی‌هزینه ممنوع است!

گزارش

نیلوفر منصوری

گروه گزارش

کله‌قندی‌های به صف شده در خیابان، برای حفظ جای پارک ردیف شده‌اند. این کله‌قندی‌ها صاحب هم دارند؛ تا به یکی از آنها دست بزنی، یک نفر صدایش بالا می‌رود، اما خیلی سریع سروصدای می‌خوابد و معامله جوش می‌خورد و فضای محصور با کله‌قندی‌ها را به راننده‌های خسته از پیدا کردن جای پارک، به اصطلاح خودشان اجاره می‌دهند. آنها نه نامی دارند و نه نشانی؛ هیچ ارگانی هم مسئولیت آنها را به عهده نمی‌گیرد. در معابر پرتراфик و پرتدد شهر می‌ایستند تا حاشیه خیابان را با قیمت بالا به رانندگان بفروشند. تعدادشان هم کم نیست؛ در برخی مناطق چند نفر می‌شوند و اگر در حاشیه‌ای از خیابان اصلی یا فرعی، خودرویی از جای توقف خارج شود، به سرعت در آنجا مانع می‌گذارند و به راننده‌ای که سرگردان پیدا کردن جای پارک است، می‌فروشند.

حوالی ۱۰ صبح اطراف چهارراه گلپینکد جای سوزن انداختن نیست. از حدام جمعیت، صدای بوق ممتد خودروها و پارک‌دویل، تراфик وحشتناکی در اطراف این چهارراه ایجاد کرده است. مرد میانسالی که دستگاه کارتخوان در دست دارد، چشمش به رانندگان خودروهای سرگردانی است که در جست‌وجوی جای پارک هستند. با خروج یکی از خودروها از حاشیه خیابان، به سرعت می‌دود و کله‌قندی قرمز رنگ را جای آن می‌گذارد و می‌گوید: «چند متر پایین‌تر یک جای پارک است، دنبالم بپایید.» کمی جلوتر، کله‌قندی قرمز را از سراز برمی‌دارد و می‌گوید: «بفرمایید یک جای پارک تمیز و دنج.» کمک او برای پیدا کردن جای پارک رایگان نیست.

می‌گوید: «قابل‌شما را نداره، ۲۰۰ تومان. نقد حساب می‌کنید یا کارت می‌کشید؟» وقتی از او می‌پرسی آیا کاری که انجام می‌دهی غیرقانونی نیست؟ می‌گوید: «پیدا کردن جای پارک در این خیابان حکم پیدا کردن سوزن در انبار کاهه. راننده‌ها باید چند کوجه و خیابان دنبال جای پارک بگردند، اما من این کار را برای آنها راحت‌تر می‌کنم. مبلغ خاصی هم تعیین نمی‌کنم. هر کس هر چقدر که در توانش باشد، پرداخت می‌کند. یکی ۱۰۰ هزار تومان می‌دهد، یکی ۲۰۰ هزار تومان، یکی هم هیچی نمی‌دهد. هر چه کرم راننده است. پیدا کردن جای پارک امن و بدون دردسر و حمل جرتقل، کار آسانی نیست. این مبلغی هم من می‌گیرم مبلغ زیادی نیست. تازه برای

مدت نامحدودی اینجا پارک می‌کنی، من که نمی‌دانم چند ساعت بعد برمی‌گردد.» حمیدرضا یکی از شهروندان تهرانی است که هرزگاهی برای خرید عمده به بازار مراجعه می‌کند. او درباره مشکل جای پارک در این محدوده به «ایران» می‌گوید: «پیدا کردن جای پارک به یک روال عادی و همیشگی تبدیل شده؛ نه تنها در مرکز شهر بلکه در هر نقطه از تهران که بروید مشکل جای پارک وجود دارد، اما نمی‌دانم چرا باید عده‌ای که زیرمجموعه هیچ ارگانی هم نیستند از این موضوع سوءاستفاده کنند و به زور از مردم پول بگیرند. نمی‌دانم چرا دیگر خبری از پارکبان‌های شهرداری نیست. یک مدتی است که دیگر آنها را نمی‌بینم، فقط تا دلتان بخواد آدم‌های بی‌نام و نشان هستند که خودشان را صاحبان خیابان‌ها می‌دانند.

تعدادشان هم روزبه‌روز بیشتری می‌شود و در تمام کوجه و خیابان‌های شهر دیده می‌شوند و به زور از مردم پول می‌گیرند. هر چه مسئولان اعلام می‌کنند که نباید به این افراد پول بدهید، اما اگر پول ندهی، نمی‌گذارند ماشینت را پارک کنی و باید در کوجه و خیابان‌ها سرگردان شوی.»

هزینه: سریع و نقدی لطفاً

راه فرار ندارد. همان ابتدا باید هزینه جای پارک را نقد بپردازید؛ منتظر نمی‌ماند تا بعد از اتمام کار و زمان بازگشت هزینه را پرداخت کنید. همه مشکلات را هم حل کرده‌اند؛

اگر کسی پول نقد نداشته باشد کارتخوان دارند، کارتخوان نداشته باشند باید برایشان کارت به کارت کند. سمیرا یکی از شهروندان تهرانی می‌گوید: «بیشترین افراد از خانم‌ها مبلغ بیشتری می‌گیرند. آنقدر کنار خیابان می‌ایستند تا مشتری پیدا شود. وقتی هم یک پرداخت وجه ممانعت کنی، می‌گویند نمی‌توانی که از روی مارد شوی. اول باید پرداخت کنی تا اجازه دهم پارک کنی.» شهروند دیگری که از این وضعیت ناراحت است، می‌گوید: «قطعاً این اولین و آخرین باری نیست که شهروندان برای پارک ماشین‌هایشان مجبور به پرداخت پول زور به این افراد بی‌نام و نشان می‌شوند؛ این وضعیت در خیلی از نقاط شهر رایج است؛ چون در دیگر مناطق شلوغ مثل خیابان جمهوری، حوالی پارک لاله، نزدیک مراکز درمانی و پزشکی هم یک نفر را می‌بینید که مشغول گرفتن پول از شهروندان برای اجاره جای پارک موتور و ماشین است.»

وضعیت اسفناک جای پارک

در حوالی مراکز طبیعت‌گردی و گردشگری هم ماجرا عجیب‌تر است. شهروندی می‌گوید: «در انتهای خیابان درکه و نرسیده به میدان درکه افرادی هستند که حتی محل‌های پارک

پیدا کردن جای پارک به یک روال عادی و همیشگی تبدیل شده؛ نه تنها در مرکز شهر

پیدا کردن جای پارک به یک روال عادی و همیشگی تبدیل شده؛ نه تنها در مرکز شهر

پیدا کردن جای پارک به یک روال عادی و همیشگی تبدیل شده؛ نه تنها در مرکز شهر

پیدا کردن جای پارک به یک روال عادی و همیشگی تبدیل شده؛ نه تنها در مرکز شهر

پیدا کردن جای پارک به یک روال عادی و همیشگی تبدیل شده؛ نه تنها در مرکز شهر

پیدا کردن جای پارک به یک روال عادی و همیشگی تبدیل شده؛ نه تنها در مرکز شهر

پیدا کردن جای پارک به یک روال عادی و همیشگی تبدیل شده؛ نه تنها در مرکز شهر

پیدا کردن جای پارک به یک روال عادی و همیشگی تبدیل شده؛ نه تنها در مرکز شهر

پیدا کردن جای پارک به یک روال عادی و همیشگی تبدیل شده؛ نه تنها در مرکز شهر

پیدا کردن جای پارک به یک روال عادی و همیشگی تبدیل شده؛ نه تنها در مرکز شهر

صاحبان مشاغل در مقابل محل کسب خود با گذاشتن موانع فیزیکی ثابت و غیرثابت یا پارک دائم وسیله نقلیه خود، به حجم ترافیک، پارک حاشیه‌ای و پارک دوبله دامن می‌زنند و این موضوع مشکلات تردد شهروندان را دوجندان می‌کند که تخلف محسوب می‌شود. همه افراد اعم از حقیقی و حقوقی، مالکان فروشگاه‌ها و صوف مستقر در حاشیه راه‌ها و معابر، اجازه استفاده شخصی و ایجاد حریم مقابل واحد صنفی خود را ندارند و قطعاً در صورت ارتکاب تخلف از سوی مراجع قضایی برخورد می‌شود.»

آیین‌نامه چه می‌گوید؟

به گفته او، براساس مستندات قانونی و

آیین‌نامه اجرایی قانون رسیدگی به تخلفات مصوب هیأت محترم وزیران در سال ۹۱، شیوه‌نامه استفاده از فضای حاشیه معابر، برابر ماده ۶ آیین‌نامه اجرایی فوق، راهنمایی و رانندگی موظف است با استفاده از سازوکارهای مناسب نسبت به کنترل مستمر معابر شهری پرتراфик اقدام کند. بنابراین شهرداری‌ها موظف به ساماندهی و مدیریت پارک حاشیه‌ای هستند و برابر همین قانون، در معابر که دارای ترافیک و تردد زیاد خودروها و تقاضای پارک در محدوده توقف است، با ترسیم خطوط و استقرار افرادی که متولی کنترل پارک حاشیه‌ای هستند، محدوده توقف حاشیه‌ای را احداث و تجهیز کنند.

فروش جای پارک، غیرقانونی و تخلف است

بش

این کار از اساس، تخلف است. آرش رساایزدی، معاون بهره‌برداری سازمان حمل‌ونقل و ترافیک شهرداری تهران درباره فروش جای پارک به «ایران» می‌گوید: «افرادی که اقدام به فروش جای پارک در اطراف بازار، مراکز خرید تجاری و اداری می‌کنند هیچ‌گونه ارتباطی با سازمان شهرداری تهران ندارند. فروش جای پارک غیرقانونی و تخلف است. این افراد کاملاً سودجو هستند و شهروندان نباید به آنها وجهی پرداخت کنند. شهرداری تهران فقط در دو منطقه ۵ و ۲۲ پروژه ساماندهی پارک حاشیه‌ای دارد و روش کار این پروژه به صورت پلاک خوانی با دوربین دیجیتال است که تصویر پلاک خودرو به سامانه شهرداد ارسال و هزینه آن به صورت سیستمی در درگاه سامانه اعلام می‌شود و به هیچ عنوان هزینه پارک به صورت نقدی با کارتخوان وجود ندارد.»

رساایزدی با اشاره به ساماندهی پارک‌های حاشیه معابر می‌گوید: «حذف افراد سودجو در معابر و خیابان‌های شهر، موضوع چندبخشی است و به همکاری مردم و دیگر ارگان‌ها نیاز دارد. مردم در صورت برخورد و مشاهده، نباید با این افراد همکاری کنند و با اطلاع از این تخلف و آگاهی نسبت به افراد همکاری کنند و با اطلاع از این تخلف و آگاهی نسبت به

قوانین و مقررات، می‌توانند آنها را توجیه کنند که هیچ کسی حق گرفتن وجه نقد یا مبلغی از طریق کارتخوان را ندارد. اگر

با چنین مواردی مواجه شدند، می‌توانند با شماره تماس ۱۳۷ سامانه شهرداری یا ۱۱۰ نیروی انتظامی و پلیس راهور تماس بگیرند و تخلف را گزارش دهند تا با متخلفان برخورد شود.»